Linnast wälja minnes nähti nellikümmend suggulased tedda saatmas, kes teñaga ühhes sure auo sisse ollid tõusnud. Küñinga arm olli Reinowadderi südame wägga rõemsaks ja sabba laiale ajjanud. Pole te peal jättis ta sõbrad jumalaga, üksi koeo pole töttades.

Jubba uksse läwwel tulli Ermelina wasto ja langes nuttes mehhe kaela; pärrast terretamist nõudis ta, kudda ireke lõksust olli peasnud? Reinowadder kostis: „Nissi läks ölpsamalt korda, kui arwasin; ollen jälle kuñinga nõumeeste ulgas esimene mees, üllem rigi-wallitseja ja pealegi kuñinga pitseri sõrmus miño käes; mis ma teen, on tehtud. Kriimsilma ülle sain wõidetdes wõitu, ei teña miño peale eñam kaebama lähhe. Ta on awatud, piñe, kohhi ja teotatud; terwet meest teñast ei olle loota. Mis sest luggu? Ta seisab kõige suggulastega miño wallitsuse al, kaebajate suud on iggawest lukkus.“

Naine ja lapsed rõemustasid Reinowadderi aun ülle, issekeskis räkides: „Nüüd sawad meile ladduśad ellopäwad tullema; iggamees peab meid auustama. Mõisa tahhame weel kindlamaks lasta ehhitada, et kui koggemata kuñinga koeas armo tuul teisite põrab, meid ükski kätte ei sa.“

Reinowadder ellas peale sedda sure auo sees; teña waenlased äbbis ja willetsusses.

Ennemuistene jut ja tõssi jookswad üllemal juttus kõrwistiko; kes sõeluda oskab, leiab siin ja seal mõne õppetuse iwwa. Tarkus on kül kallim kui kuld, kuu-

walus üllem kui warro; siiski jääb õiglane kombe ja wagga südame tunnistus inimese lomale kõige üllemaks warraks. — Ellajate teggo näitab mõnda Ma-ilma kombet, mis algmiselt nõnda olnud ja eddespiddi saab ollema. Lõppetame siis Reinowadderi ello-käiki ja teggude näitu!

Kirjotatud Tulispask, mõisas, Jürri-Jani kuul, pääw pärrast lõunat, kello 8.

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1170